

En Ulykke for ham var det nu, at han var saa ene, ikke stod i Forhold til et eneste Menneſke, ſom kunde bringe ham til Fornuft. Han havde overhovedet ingen Venner, endſige en Fortrolig, for hvem han kunde udtale ſig om, hvad der bevægede ham. I ſin Tid havde han ſøgt paany at knytte Forbindelſen med ſine gamle Skolekammerater, efterhaanden ſom diſſe var kommen til København ſom Studenter. Men — dels paavirkede fra Hjemmene, dels i Følelſen af deres Værdighed ſom akademiske Borgere og vordende Embedsmænd — havde de fleſte af dem ſtraks taget Afſtand fra ham med den ſamme Skyhed, ſom han kendte fra ſine Brødre. Og da han i den Anledning havde gjort lidt grove Løjer med dem og med det hele akademiske Spidsborgerskab, havde de med en Højtidelighed, der heller ikke var ham fremmed, ganske afbrudt Forbindelſen og betragtet ham ſom en forhærdet, der havde bortkastet Troen paa alle ſtyrende Magter. Med de øvrige Barndomsvenner havde han ſelv lidt efter lidt brudt Omgangen, fordi kun de færreſte af dem fuldtud kendte Sammenhængen med hans spændte Forhold til Hjemmet og ſtadig generede ham med Spørgſmaal om Familien og med Beretninger om den religiøſe Bevægelse, hans Fader efterhaanden havde vakt derhjemme, og ſom flere af dem var stærkt optaget af. Navnlig i det ſidſte Aarſtid, efter at